

Peg Leg Howell contract 1926-1927

Jo Beckers

The Columbia Record Ledgers

Bitter Agreement Contract Ra9		DATE MADE	MATRIX NO.	TITLE	PUB.	DATE O.K.'D.	DATE PAID	AMT. PAID	MONTH LISTED	
EXCLUSIVE ARTIST Howell, P. (Peg Leg) Atlanta Ga		2/28/26	142116	Comp Man Blues 117 The Low-down Blues 118 New Amos Blues 119 To day Blues	Pat by Atlanta Call 89928	Jan 11/27	Jan 11/27	15 15 15	Jan 17 Feb 17 Jul 17	
DATE	Nov 8/26	4/25/27	142941	new jolly roll Blues Reverend's Rag Romaine & Romaine Blues Papa Stott Sweethee Jant House	each artist & Heavy Dillman with their feels	May 1/27		15 15 15 15 15 60	Jul 17 Jul 17 Jul 17 Jul 17 Jul 17	
TERMS	1 yr.									
COMMENCING	Nov 8/26									
ENDING	Nov 8/27									
RECORDINGS	4									
ROYALTY	-							25.00 5.00 40		
ADV. ON ACCT.	-									
PLAT PAYMT	15. each	Nov 1/27	145067	2x Tiger Romaine Peg Leg Skin Name	Call 7	Nov 27			May 1/27 Jul 1/27 Jul 1/27 May 1/27	
OPTION	2 yrs		83 64 60 184							
NOTICE	90		184							
REMARKS	Race no copyright			acc for part of @ 15 @ 10	\$90 40 150					
				Aug 5/27 0.24 Aug 12/27 Sep 22/27	20 11/10 2-24 24 24 24 24 24 24 24 24 24 24				80.50 15 5 20 10 30	
				Pat. in full on (N.Y. 90-10187)					Pat. on acct in Atlanta by Atlanta of former letter groups. Bal. due	Jan 1/27 20.

Het contract van Columbia Records met Peg Leg Howell

Al jaren ben ik geïntrigeerd door een illustratie in Chris Albertson's boek over Bessie Smith. Het gaat daarbij om een document uit het archief van platenfirma Columbia dat betrekking heeft op blueszanger Peg Leg Howell. Albertson beschrijft de herkomst er van als volgt: "An engineer at Columbia Records told me that he had stumbled on the company's files of artists contracts and correspondence from the nineteen-twenties and -thirties. This file, which included all the interoffice memoranda of the period, would certainly have told us much about the relationship between Bessie and Frank Walker, Columbia's director of 'race' records; it

probably would have documented the company's attitude towards its 'race artists' at the time. Fortunately the engineer picked up a ledger containing an account of payments made to black artists - including Bessie - and details of their recording agreements, but the rest of his find, gathering dust in the corner of an air-conditioning room at the Thirtieth Street Studio, had been thrown out as 'old junk' just before we got back to it."¹

Albertson's boek verscheen in 1972. Het is waarschijnlijk dat het voorval in het begin van de jaren zeventig van de vorige eeuw plaatsvond. Alles verdween dus; op die ene

¹ Chris Albertson : Bessie. Barrie & Jenkins, London 1972. pp. 11-12.

ordner na.² En wat daar verder mee gebeurd is, is mij onbekend.

Chris Albertson nam in zijn boek vier documenten uit de geredde map als illustratie op.³ Drie daarvan hebben betrekking op Bessie Smith.⁴ Het vierde bevat informatie over Peg Leg Howell.⁵ Albertson gebruikt deze illustraties om te laten zien hoeveel een zangeres als Bessie Smith per opname betaald kreeg. De pagina over blueszanger Peg Leg Howell is er eigenlijk alleen om de bedragen, die zij voor een plaatkant kreeg, af te zetten tegen wat mindere goden uit de Columbia-stal verdienden. Die ene pagina bevat echter een grote hoeveelheid gegevens. Het gaat om een contract of zoals iemand bovenaan heeft genoteerd een 'letter agreement' waarin de afwikkeling van zaken tussen Peg Leg Howell en Columbia in 1926 en 1927 is vastgelegd.⁶

Peg Leg

De eerste kolom van het contract geeft de naam van de artiest en wat algemene gegevens. Het gaat om het contract van J.B. Howell, die zoals tussen haakjes wordt vermeld ook 'Peg Leg' werd genoemd. Deze Joshua Barnes Howell is een bekende bluesmuzikant. Hij was op 5 maart 1888 in Eaton in Georgia geboren. Hij werkte er op de boerderij van zijn ouders en hij leerde er gitaar spelen. Door een schietpartij raakte hij zijn rechterbeen kwijt.⁷ Hij hield daar een beenprothese en de bijnaam 'Peg Leg' aan over. Enige tijd na het incident trok hij naar Atlanta en daar musiceerde hij sinds 1923 samen met anderen op straat. Die inkomsten vulde hij aan met geld, dat hij verdiende met

het illegaal produceren en verhandelen van alcohol. Rond 1925 bracht hij daarom een jaar in de gevangenis door vanwege 'selling the bootleg liquor'. In 1926 was hij alweer in de stad terug en daar kwam hij in het najaar in contact met een opnameploeg van Columbia.

Peg Leg Howell, ca. 1927

Columbia Records

Na het commerciële succes dat Paramount in 1925 had geboekt met opnamen van Blind Lemon Jefferson gingen ook andere platenfirma's op zoek naar zulke zangers-gitaristen in de hoop dat succes te evenaren. De field units, die met hun mobiele opnameapparatuur de kleine stadjes in het zuiden van de Verenigde Staten bezochten om werk van blanke countryartiesten op te nemen, waren nu ook op zoek naar blueszangers. Geïnteresseerden meldden zich zelf voor een auditie aan of ze kwamen op verzoek van plaatselijke talentscouts of platenhandelaren naar de geïmproviseerde studio's. Peg Leg Howell was gespot door ene Dan Horsby en die zorgde ervoor dat de zanger op 8 november zijn eerste opnamen kon maken.⁸ Het was niet de eerste keer, dat Columbia in de stad was.

² Het bestaan van "Columbia files" was al langer bekend. Paul Oliver verwijst er bijvoorbeeld naar in zijn eigen studie over Bessie Smith uit 1959. Hij schrijft daar in de de acknowledgements: "Sam Benjamin generously loaned me the files he has amassed in his own research on Bessie Smith and I am especially grateful for the opportunity to use the Discography prepared for him by Jorgen Jepsen and checked against the Columbia files, corrected and amended by Walter C. Allen and other collectors. Paul Oliver: Kings of Jazz : Bessie Smith. Cassell London 1959. pp. VII. Zie in dat verband ook: Matthew Keeler : Bessie Smith: An American Icon From Three Perspectives. A Thesis Submitted to the Graduate College of Bowling Green State University in partial fulfillment of the requirements for the degree of master of music. December 2005. Hij stelt daar dat Paul Oliver toegang had tot de "Columbia's studio files which disappeared before later biographers could access them". pp 12 en 24. Zie voor de volledige tekst van Keeler 's studie: http://www.ohiolink.edu/etd/view.cgi?acc_num=bgsu1130967483

³ In de Abacus paperback uitgave van Albertson's boek uit 1975 ontbreken deze vier illustraties helaas.

⁴ Chris Albertson : Bessie. Barrie & Jenkins, London 1972. pp. 45, 98 en 181.

⁵ Chris Albertson : Bessie. Barrie & Jenkins, London 1972. pp. 165.

⁶ Het lijkt erop dat het contract van de kant van Columbia werd opgesteld door een zekere Ray. Bovenaan de pagina naast het woord contract lijkt die naam te staan.

⁷ Het zou daarbij zijn gegaan om een schietpartij met een niet erg vriendelijke schoonbroer.

⁸ Er wordt ook wel ene Mr. Brown genoemd als de man die Peg Leg Howell in contact bracht met de mensen van Columbia. Deze kwestie komt verderop in dit artikel nog aan de orde.

Atlanta werd door verschillende platenmaatschappijen tijdens hun trips naar het zuiden bezocht. Okeh was er al in 1923 en 1924 actief geweest. Victor en Columbia volgden in de jaren daarna. De stad was een centrum van blanke volksmuziek en net als de andere maatschappijen kwam Columbia er vooral heen om 'hillbilly'-artiesten op te nemen. Men hield echter ook de ogen en de oren open voor ander talent. Columbia had in 1926 een stevige vinger in de pap in de markt voor 'race records'. De firma had veel succes met zangeres Bessie Smith, 'The Empress Of The Blues'.⁹ Tot nu toe had Columbia de wat ruwere, mannelijke blueszangers eigenlijk links laten liggen. Peg Leg Howell was de eerste die met dit soort muziek in de Columbia 14000 D serie verscheen. Wellicht wilde de platenmaatschappij eens kijken of ze kon meeprofiteren van het succes dat anderen met platen van zulke zangers hadden.

Het contract

Op maandag 8 november 1926 maakte Peg Leg Howell zijn eerste opnamen voor

Columbia. Bij die gelegenheid werd het in Albertson's boek afgebeelde contract opgesteld. Het ging in eerste instantie om een afspraak voor maar vier opnamen. Het was immers belangrijk om eerst vast te stellen of er wel een markt voor dit soort werk zou zijn. Met vier opnamen kon men de markt verkennen door twee platen uit te brengen. Het contract zou een looptijd hebben van één jaar en de firma nam daarnaast een optie voor nog twee jaar op Howell. Columbia wilde blijkbaar niet het risico lopen dat een eventueel succesvolle ontdekking overliep naar de concurrentie.¹⁰ Peg Leg Howell zou per bruikbare opname een bedrag van 15 dollar ontvangen.¹¹ Dat bedrag was niet erg hoog.¹² Bessie Smith kreeg aan het begin en aan het einde van haar verbintenis met Columbia \$ 125,- voor elke 'usable side'. Op het hoogtepunt van haar carrière was dat bedrag opgelopen tot \$ 200. Ze verdiende dus met een enkele opname een veelvoud van wat Peg Leg Howell kreeg. Een grammofoonplaat kostte in die tijd ongeveer 75 dollarcent.¹³ Rijk werd Peg Leg er dus zeker niet van.¹⁴ Het lijkt erop dat mensen als Howell hun grammofoonplaten

⁹ Bovendien had Columbia pas een nieuw, nogal lucratieve genre ontdekt: "sermons with singing". In juli 1926 verscheen de eerste grammofoonplaat van Reverend J.M. Gates van de Mount Calvary Church, in Atlanta.^{Mark} Die werd erg goed verkocht.

¹⁰ Columbia had in het geval van Reverend Gates verzuimd om dergelijke afspraken te maken. Na het succes van Columbia 14145 had talent scout Polk Brockman onmiddellijk contact met Gates opgenomen en hem een exclusief contract laten tekenen. Heel veel platenmaatschappijen wilden nu immers werk van de reverend hebben en daarin kon voorzien worden. Begin september nam Brockman hem mee naar New York om voor Okeh, Victor, Vocalion, Pathe en Victor opnames te maken. Columbia moest op zoek naar een nieuwe reverend. Men vond die in J.C. Burnett. Het ging er Columbia bij het bezoek aan Atlanta in november 1926 vooral om nieuw religieus materiaal te vinden om het gat dat door het vertrek van Reverend Gates was ontstaan te dichten.

¹¹ In de linernotes bij Peg Leg Howell Vol. 2 (19286-29) The Complete Recordings in Chronological Order. Matchbox Bluesmaster Series MSE 205 staat: "While he was recording he was getting \$ 25 a side and the royalty payments from Columbia came regularly twice a year". Dat is mischien in 1928 het geval geweest; in 1926 en 1927 was daar volgens de gegevens op dit contract geen sprake van. Het is mogelijk dat de condities na afloop van dit eerste contract op 8 november 1927 zijn gewijzigd. Voor de twee opnamen die Peg Leg Howell op 9 november 1927 maakte, kreeg hij nog steeds \$ 15 per bruikbare opname. Over wat er daarna gebeurde bevat het in Albertson's Bessie afgedrukte contract geen informatie.

¹² Het is in elk geval hoger dan wat Paramount in 1930 betaalde. Son House vertelde dat hij toen 5 dollar "per side" had gekregen. Zie : Francis Davis : The history of the blues. Da Capo Press 2003 pp. 108. Henry Townsend zegt in 1929 voor vier opnamen direct 300 dollar cash van Columbia te hebben ontvangen. Dat zou neerkomen op 75 dollar per opname. Henry Townsend : A Blues Life (as told to Bill Greensmith) Urbana & Chicago 1999. pp 38.

¹³ Paramount vermeldde in zijn advertenties in die tijd : "Send no money. If your dealer is out of records you want, send as the coupon below. Pay postman 75 cents for each record plus small C.O.D. fee when he delivers records. We pay postage on shipment of two or more records." Zie hiervoor bij voorbeeld de afbeeldingen in Max E. Vreede : Paramount 12000 - 13000 series. Storyville Publications. London 1971.

¹⁴ De tekst onder Howell's contract luidt in Chris Albertson's boek dan ook : "Male blues singers were not likely to get rich from their records. Peg Leg Howell, a popular artist of the day, did not even receive copyright royalties on his own compositions. Page from a Columbia Records ledger". Daar staat tegenover dat zulke bedragen voor arme mensen een geweldige bijverdienste betekenden. Son House merkte over de 40 dollar die hij voor zijn opnames voor Paramount in 1930 kreeg op, dat dat meer was dan "the annual salary of the average plantation worker back then". Zie : Francis Davis : The history of the blues. Da Capo Press 2003. pp 108.

vooral zagen als een promotiemiddel en niet als een belangrijke bron van inkomsten. Als een plaat goed verkocht werd, werd winst gemaakt door de platenmaatschappij. De maker ervan kreeg in dat geval niets extra. Hij merkte waarschijnlijk alleen, dat hij meer gevraagd werd om op te treden. Aan George Mitchell, die hem begin jaren zestig

interviewde, vertelde Howell in dat verband: "After the record came out, I used to sing different places around Atlanta, different places where I went".¹⁵

Copyright

Er zou aan Howell geen copyright worden betaald. Op het contract staat onder het woord Race duidelijk 'no c-right'.¹⁶ Peg Leg herinnerde zich in 1964 nog het een en ander van de gang van zaken in 1926. Hij vertelde toen: "I got paid fifty dollars for my first record. And I got royalties too – they came in twice a year."¹⁷ Het contract steunt deze

beweringen niet. De eerste opnamesessie leverde hem voor vier bruikbare opnamen of te wel twee grammofonplaten samen 60 dollar op. Van copyrightbetalingen was geen sprake. Copyright is in verband met oude bluesongs trouwens een lastige zaak. Het is maar de vraag wat je precies onder een compositie moet verstaan. De meeste zangers gebruikten materiaal van zeer verschillende herkomst. Ze combineerden delen van dat materiaal vaak tot 'nieuwe' nummers.¹⁸ Die waren zo als het ware 'eigen werk'. De nummers waren bovendien geen vaste, steeds hetzelfde uitgevoerde composities. De samenstelling en de duur ervan kon al naar gelang de gelegenheid, waarbij ze uitgevoerd werden nogal uiteenlopen.¹⁹ Peg Leg Howell's werk is in dit opzicht zeker geen uitzondering. *Coal Man Blues* bevat naast 'traditionele' bluesverzen als 'Going down the country, don't you wanna go' ook de beschrijving van een spoorwegongeluk en delen van de *sales pitch* van een kolenverkoper.²⁰ Peg Leg Howell wordt in de literatuur omschreven als iemand die een link vormde tussen de oude field hollers en work songs en het modernere bluesrepertoire.²¹ Hij gebruikte materiaal uit al deze bronnen.²² Er is geen sprake van doorleefd, semi-autobiografisch werk van een singer-songwriter. Het is bovendien nogal waarschijnlijk, dat de blanke opnameleiding suggesties deed over de sound, die men wilde

¹⁵ Howell merkte daar echter bij op dat hij ook toen vooral op straat bleef spelen: "I mostly played along the streets": Leadbitter ed. *Nothing But The Blues*. London 1971 pp. 258-259. Geciteerd in Giles Oakley: *The Devil's Music. A history of the blues*. London 1983. pp. 126-127. Wellicht kon hij door zijn plaatopnames de prijs van zijn live optredens bij feesten en partijen verhogen. Bij het spelen op straat zal van een verhoging van de prijs uiteraard geen sprake zijn geweest.

¹⁶ De opmerking in de linernotes bij Peg Leg Howell Vol. 2 (19286-29) *The Complete Recordings in Chronological Order. Matchbox Bluesmaster Series MSE 205* "... the royalty payments from Columbia came regularly twice a year" geldt dus niet voor de jaren 1926 en 1927. Het is mogelijk dat hierin in 1928 verandering kwam.

¹⁷ Mike Leadbitter ed. *Nothing But The Blues*. London 1971 pp. 258-259. Geciteerd in Giles Oakley: *The Devil's Music. A history of the blues*. London 1983. pp. 126-127.

¹⁸ Min of meer gelijke stukken tekst konden zo in verschillende nummers voorkomen. "I'm going away and it won't be long - If you don't believe I'm leaving, count the days I'm gone" is bijvoorbeeld in zowel *Coal Man Blues* als in *New Prison Blues* te vinden.

¹⁹ Een plaatkant kon maximaal ongeveer 3 minuten muziek bevatten. De nummers die werden opgenomen, mochten dus in geen geval langer zijn. Het is niet waarschijnlijk dat deze stukken bij live uitvoeringen ook deze lengte hadden.

²⁰ Bij het spoorwegongeluk gaat het om de tekst: "Let me tell you something that I seen, Coal man got run over by the 5.15; Cut off his arms and it crushed its head. Did the poor man die? No, the poor man lives.

²¹ Paul Oliver: *Songsters and Saints. Vocal traditions on Race records*. Cambridge University Press. Cambridge 1984. pp 18-19.

²² Paul Oliver merkt in *Songsters and Saints* (pp. 38) op dat Peg Leg Howell zich zeer zeker ook bewust was van wat in zijn tijd op muzikaal gebied te koop was. Zijn *Peg Leg Stomp* uit november 1927 was een versie van het nummer *Bugle Call Rag* dat een paar maanden eerder door Red Nichols and His Five Pennies was opgenomen. Peg Leg speelt het als een country dance.

horen. Zo lijkt het erop dat Howell, die meestal met anderen op straat optrad bij zijn eerste opnamen op verzoek van de Columbia-mensen solo speelde. Men zoekt immers werk in de stijl van Blind Lemon Jefferson.

De opnamen

In eerste instantie werden vier nummers van Peg Leg Howell opgenomen. Ze kregen de matrijsnummers 143 116 tot en met 143 119. Over het aantal takes dat werd opgenomen is op het contract geen informatie vinden. Wel werden de titels genoteerd : *Coal Man Blues*, *Tishamingo Blues*, *New Prison Blues* en *Fo'Day Blues*. Of die namen afkomstig zijn van Peg Leg Howell is niet bekend. Het lijkt erop, dat de toevoeging van de term blues op het einde, vooral commerciële doelen diende en het idee was van de platenfirma, die zo wilde inspelen op verwachtingen bij de potentiële kopers van het product.²³

De vier opnamen bleken alle bruikbaar. In de kolom 'Date O.K. 'D' is te zien dat *New Prison Blues* en *Fo'Day Blues* al op 3 december 1926 werden goedgekeurd. Deze twee verschenen op de eerste plaat van Peg Leg Howell : Columbia 14177 D. De andere twee nummers kregen in januari 1927 de *thumbs up*. Ze verschenen samen op Columbia 14194 D. De beide grammofoonplaten werden waarschijnlijk betrekkelijk goed verkocht. Ze verkochten in elk geval goed genoeg om een tweede opnamesessie van Peg Leg Howell te rechtvaardigen.

Toen Columbia begin 1927 opnieuw in de stad was, werden op vrijdag 8 april nieuwe nummers opgenomen. Deze keer speelde Howell samen met twee leden van zijn 'gang', te weten Henry Williams op tweede gitaar en Eddie Anthony op viool. Hun namen zijn naast de gegevens over de opnamedatum, de matrijsnummers en de titels op Peg Leg's

contract te vinden. Het is deze groep, die waarschijnlijk staat afgebeeld op de bekende foto van drie nogal shabby uitzijende muzikanten op een straathoek, die in veel boeken over bluesmuziek te vinden is.²⁴

Links Peg Leg Howell, in het midden violist Eddie Anthony en rechts waarschijnlijk Henry Williams. Atlanta, ca. eind jaren '20.

De aanwezigheid van de twee extra muzikanten veranderde niets aan het bedrag dat Peg Leg per opname kreeg.²⁵ Dat bedrag was immers in november 1926 met hem overeengekomen. Het succes van de twee eerste platen was voor Columbia geen aanleiding om daar vanaf te wijken.²⁶ Het lijkt er bovendien niet op dat de twee extra muzikanten apart geld ontvingen. Het is waarschijnlijk dat de drie musici de 15 dollar die Columbia contractueel per bruikbare kant betaalde onderling moesten delen. Bij latere opnamen, in november 1927, was dat anders. Op het contract is te zien dat Peg Leg Howell toen 6 OK x 15 = \$ 90 verdiende en dat voor de begeleiders (acc.) 4 x 10 = 40 is

²³ Bij de sessie op 9 november 1927 staat achter matrixnummer 145184 geen titel maar de opmerking: see letter. Blijkbaar werd die titel (Doin' Wrong) pas later bepaald.

²⁴ Rechts staat Peg Leg Howell, in het midden Eddie Anthony en rechts waarschijnlijk Henry Williams. Peg Leg draagt een beenprothese. Hij staat gewoon recht en hij draagt twee schoenen. Er is geen kruk te zien. Gezien hun armoedige outfit hoorden deze bluesmuzikanten thuis aan de onderkant van de maatschappelijke ladder.

²⁵ Bessie Smith kreeg voor een duet met Clara Smith in 1926 maar de helft van waar ze per opname recht op had. De andere helft was waarschijnlijk voor Clara Smith. Zie in dat verband Chris Albertson : Bessie. p 98.

²⁶ Zoals uit de in Chris Albertson's boek opgenomen documenten uit het Columbia archief met betrekking tot Bessie Smith blijkt, ontving ook zij steeds hetzelfde in haar contract vastgelegde bedrag. In 1923 begon ze met 125 dollar per bruikbare opname. Pas toen in 1925 haar contract moest worden vernieuwd werd dat verhoogd naar 200 dollar. Later zakte het bedrag weer naar 125 dollar.

gereserveerd.²⁷

Tijdens Howell's tweede opnamesessie, op 8 april 1927, nam hij samen met Williams en Anthony zes nummers op.²⁸ Op het contract is te zien, dat het daarbij gaat om de matrixnummers 143 941 tot en met 143 946. Twee nummers werden afgekeurd. In de kolom 'Date O.K.'D' staat bij beide nummers rej. (rejected).²⁹ De rest werd in mei in orde bevonden.³⁰ De titels verraden weer een uitgesproken voorkeur voor het woord blues.³¹ Naast de *Beaver Slide Rag* zijn er vijf nummers met het woord blues in de titel.³² In de meeste gevallen dekt die titel de lading niet echt.

Ook deze keer waren de verkoopcijfers
blijkbaar tevredenstellend. Columbia 14210 D

werd gepromoot met een fraaie advertentie en in 1927 kreeg Peg Leg Howell zelfs, naast coryfeeën als Bessie Smith, Clara Smith, Ethel Waters en Reverend J.C. Burnett, een plaats op de cover van de Columbia race records catalogus. Peg Leg Howell bleef dan ook opnamen maken voor Columbia. Elke keer als de Columbia opname-unit in de stad was, was ook Peg Leg Howell alleen of met leden van zijn 'gang' van de partij.³³ In 1929 komt hier plotseling een einde aan. Na april van dat jaar worden door Columbia geen opnamen meer van hem gemaakt. De opname-unit bezoekt Atlanta ook daarna nog, maar van Peg Leg Howell wordt niets meer vernomen.³⁴ De reden hiervan is onbekend. Een verandering in de smaak van het publiek? Een teruglopende verkoop? Bezuinigingen vanwege de crisis? ³⁵

Peg Leg Howell bleef gewoon muziek maken en daarnaast nam hij ook zijn illegale drankhandel weer op. In 1934 overleed Eddie Anthony. Daarna stopte Howell grotendeels met musiceren. In 1952 verloor hij ten gevolge van diabetes ook zijn linkerbeen. Hij zat sindsdien in een rolstoel en leefde van een uitkering. In 1963 werd hij herontdekt en maakte hij

²⁷ Eddie Anthony en Henry Williams speelden op 1 november 1927 op vier nummers mee. De andere twee nummers waren solo's van Peg Leg Howell. Ze werden acht dagen later opgenomen. Deze zes nummers kostten Columbia dus in totaal 130 dollar.

²⁸ Het succes van "Peg Leg" kan een rol gespeeld hebben bij de beslissing van Columbia om bij dit bezoek aan Atlanta ook enkele opnames van Robert Hicks te maken. Met deze als Barbecue Bob bekend staande zanger zou de maatschappij een tweede succesrijk artiest in het genre van de zanger-gitaristen krijgen. Een derde belangrijke zanger-gitarist uit Atlanta, Blind Willie Mc Tell maakte zijn eerste opnames op 18 oktober 1927 voor Victor Records. Waarschijnlijk had hij de aandacht getrokken van Ralph Peer, die voor Victor op zoek was naar nieuw talent. In oktober 1929 maakt Mc Tell als Blind Sammie zes opnames voor Columbia. Het gebruik van een pseudoniem was noodzakelijk omdat hij een exclusief contract met Victor had ondertekend

²⁹ Wat er mis ging met beide opnamen is mij onbekend. Er zit een maand tussen de opname en de afwijzing ervan.

³⁰ Het gaat daarbij om *Moanin' and Groanin' Blues* en om *Jail House Blues*. *Moanin' and Groanin' Blues* werd in november opnieuw en deze keer met meer succes opgenomen.

³¹ Francis Davis merkt hierover in zijn boek *The History Of The Blues* het volgende op : "Practically every title ends with the word blues. This was the record companies way of targeting releases to black audiences. The word seems to have been routinely added to the titles the performers themselves gave their songs. That is, Robert Johnson probably wrote a song called "Crossroads", Leroy Carr a song called "How Long", and Meade Lux Lewis a song called "Honky Tonk Train". Francis Davis : *The history of the blues*. Da Capo Press 2003 : voetnoot op pagina 151.

³² Men volstond bij de laatste drie nummers op het contract zelfs met aanhalingstekens onder het woord blues van *Moanin' and Groanin' Blues*.

³³ De Columbia unit kwam twee keer per jaar, in het voorjaar en in het najaar, in Atlanta. Peg Leg Howell maakte opnamen op 1 en 9 november 1927, 20 april 1928, 27 en 30 oktober 1928 en 10 en 13 april 1929. Op 19 april 1928 werden er zelfs opnamen gemaakt van alleen Henry Williams en Eddie Anthony. Hun nummers *Georgia Crawl* en *Lonesome Blues* verschenen op Columbia 14328 D. Het bleef in hun geval bij die ene plaat. Het is waarschijnlijk dat Peg Leg Howell en Eddie Anthony op 13 augustus 1928 ook hun stadgenoot Sloppy Henry muzikaal bijstonden toen die opnames maakte voor Okeh.

³⁴ Columbia bleef overigens wel opnames maken van Howell's plaatsgenoot Barbecue Bob.

³⁵ Het contract dat afgedrukt staat in Chris Albertson's boek geeft hier geen informatie over. Het bestrijkt alleen de periode tot en met 9 november 1927. Het contract met Howell werd in 1927 nog wel vernieuwd. Aan de onderkant van het contract uit 1926 staat duidelijk "Renew" te lezen.

opnamen voor Testament Records.³⁶ Het werd geen groot succes. Peg Leg Howell overleed op 11 augustus 1966.

De betaling

Op het contract zijn interessante gegevens te vinden over de betaling die Peg Leg Howell voor zijn opnamen ontving. De kolommen 'Date Paid', 'Amt Paid' (amount paid) en 'Month Listed' bieden in dat opzicht informatie. Wat opvalt is dat er niet handje contantje betaald werd na een opname. Men betaalde per 'usable side' en het was dus noodzakelijk om eerst vast te stellen of een opname webruikbaar was.³⁷ Dat gebeurde blijkbaar niet direct te plekke. De kolom 'Date O.K.'D' geeft aan wanneer bepaald werd of een opname op plaat zou verschijnen. Pas daarna ging men tot betaling over. Niet bruikbare opnamen werden niet betaald. Achter de twee opnamen van 8 april 1927 waar in de kolom 'Date O.K.'D' 'rej.' (rejected) staat, zijn dan ook geen bedragen te vinden in de kolommen er naast. Laten we de financiële afwikkeling van de eerste twee sessies eens nader bekijken.³⁸ *Coal Man Blues* en *Tishamingo Blues* werden in januari 1929 akkoord bevonden. Betaling volgde nog dezelfde maand. Achter de titels staat genoteerd : '30 Pd by Atlanta Bill 89938'.³⁹ *New Prison Blues* en *Fo' Day Blues* waren al op 3 december 1926 in orde bevonden. Op 11 december werd 30 dollar uitbetaald. Hier ontbreekt een notitie achter de titels zodat niet duidelijk is hoe deze betaling plaatsvond. De betaling uit december staat in de kolom 'Month Listed' genoteerd op 27 februari 1927. Voor de betaling uit januari is dat 7 mei 1927. Waarschijnlijk gaat het hierbij om de data waarop deze transactie in de boekhouding van Columbia werden verwerkt. De opnamen van de sessie van 8 april 1927 werden al in mei op hun bruikbaarheid beoordeeld. Peg Leg Howell kreeg zo recht op

**"NEW JELLY ROLL
BLUES"**

by "Peg Leg" Howell and His Gang

Here is a rare delicacy, served piping hot. "Peg Leg" Howell and His Gang, bigger and better than ever, certainly will make your mouth water when you hear this record.

[New Jelly Roll Blues
Beaver Slide Rag
Vocals. "Peg Leg" Howell and His Gang]

Record No. 14210-D 10-inch, 75c

Columbia Phonograph Company
1819 Broadway, New York City

Columbia
NEW PROCESS RECORDS
Made the New Way - Electrically
Viva-tonal Recording - The Records without Scratch

Reclame-affiche van Columbia Records voor de 'New Jelly Roll Blues' van Peg Leg Howell

60 dollar. Deze bedragen zijn in twee tranches van \$ 30 terug te vinden in de kolom 'Month Listed'. Ze zijn geboekt in juli en november 1927. Er zijn geen data opgenomen in de kolom 'Date Paid'. In de plaats daarvan is onder de titels van de opgenomen nummers genoteerd : Pd on acct in Atlanta 35.00 / " by Atlanta W.J. Brown letter May 3 5.00 / 40 / Bal. Due June 2 / 27 20.⁴⁰ De zanger kreeg

³⁶ Ze verschenen op de langspeelplaat The Legendary Peg Leg Howell (Testament 2204).

³⁷ Het is mij onbekend welke criteria daarbij werden gebruikt. Keek men naar de commerciële mogelijkheden van een opname om te bepalen of die bruikbaar was of ging het bij een afkeuring om technische mankementen? Dat laatste lijkt het meest waarschijnlijk. Zo werd de afgekeurde *Moanin' and Groanin' Blues* later opnieuw opgenomen.

³⁸ De tekst is wat betreft de sessies van 1 en 9 november 1927 op de illustratie in Chris Albertson's boek niet goed te lezen. Het gevolgde principe lijkt hetzelfde als bij de eerdere sessies.

³⁹ Pd staat hier voor paid.

⁴⁰ Dat is althans wat ik er lees. Ik neem aan dat de gebruikte afkortingen staan voor paid (Pd), account (acct) en balance (bal).

zijn geld dus in een keer, maar in parten van respectievelijk 35, 5 en 20 dollar. Hoe het geld in al deze gevallen bij hem terecht kwam, is niet duidelijk. Ik neem aan dat het om cash transacties zal zijn gegaan.⁴¹ Columbia had waarschijnlijk een of meer contactpersonen in de stad, die dit regelden. Bij de afhandeling van de sessies uit november 1927 wordt W.J. Brown weer genoemd.⁴² Daarnaast is er sprake van dat J. Walker 20 dollar betaald heeft.⁴³ Deze Mr. Brown wordt ook genoemd in de linernotes bij Peg Leg Howell Vol. 1 (1926-27) The Complete Recordings in Chronological Order. Matchbox Bluesmaster Series MSE 211. Er wordt daar het volgende gezegd over de man die Peg Leg in contact bracht met Columbia : *'Though his name was recalled as "Mr. Brown" it is likely that the talent scout was Dan Hornsby, a local white musician who set up sessions for the field units of the Okeh and Columbia record companies when they visited the South.'* Peg Leg Howell vertelde er in 1964 zelf het volgende over : *'I was out serenading, playing on Decatur Street and he (Mr Brown JB) heard me and taken me up to his office and I played there. He first heard me playing out on the streets'*.⁴⁴ Het lijkt er op dat het hierbij om W.J. Brown ging die ook later in opdracht van Columbia de zaken met hem regelde.

Voor wie na dit alles geïnteresseerd is in de muziek van Peg Leg Howell - en dat is toch waar het eigenlijk allemaal om gaat - is er een tweetal cd's op Document met zijn Complete Recorded Works (MBCD 2004 : 1926-1928 en 2005 : 1928 - 1930). Ook de opnamen van Henry Williams en Eddy Anthonie zijn hier te vinden.

Columbia Records catalogue

⁴¹ Het is niet waarschijnlijk dat bluesmuzikanten als Peg Leg Howell over een bankaccount beschikten. De accounts waar Columbia geld op stortte, zullen wel in handen zijn geweest van (blanke?) tussenpersonen. Deze intermediairs, die vaak ook als talent scout actief waren, werden voor hun werk betaald. Het is mogelijk dat ze een min of meer vaste relatie hadden met één platenmaatschappij.

⁴² Deze keer staat er volgens mij: Pd by Atl. see W.J.Brown let 13/07 (Atl. Bill 24499) 10.

⁴³ Ik lees : Pd in Atlanta by J.Walker 20.

⁴⁴ Mike Leadbitter ed. Nothing But The Blues. London 1971 pp. 258-259. Geciteerd in Giles Oakley : The Devil's Music. A history of the blues. London 1983. pp. 126-127.